

ВВАЖАЛОСЯ, що Діаболіки — безстрашні, проте перші роки мого життя були наповнені в'язким страхом. Ранком того дня, коли Імпірінс розглядали мене через бар'єр загону, темний, безпросвітний страх заволодів моїм єством. Говорити я не вміла, але більшу частину почутого змогла зрозуміти. У той день хазяїн загону був аж надто прискіпливим до своїх помічників, адже незабаром мали прийти сам Сенатор Імпірінс із дружиною — Імпірінс Мати-Засновниця. Наглядачі походжали вздовж вольєра, оглядаючи мене з усіх боків у пошуках якогось недоліку або вади.

Я із хвилюванням чекала на прибуття Сенатора і Матір'ю-Засновницею. Мої м'язи були готовими до бою.

А потім вони з'явилися.

Усі тренери й охоронці впали на коліна. Хазяїн загону, стоячи на колінах, благоговійно приклав руки Сенатора і його дружини собі до щік.

— Ваш візит — велика честь для нас.

Мене пройняв страх. Які створіння могли змусити невблаганного хазяїна загону впасти перед ними на коліна? Сяюче силове поле мого вольєра ніколи не здавалося таким задушливим. Я відскочила до задньої стінки загону. Сенатор Імпірінс із дружиною підійшли до вольєра і поглянули на мене, стоячи по той бік невидимого бар'єра.

— Як ви бачите, — звернувся до них хазяїн загону, — Немезіда приблизно одного віку з вашою дочкою і фізіологічно відповідає вашим вимогам. Впродовж наступних кількох років вона стане більшою і сильнішою.

— Ви впевнені, що ця дівчинка небезпечна? — з манірною повільністю запитав Сенатор. — Вона виглядає як перелякане дитя.

Ці слова розсердили мене.

Я не повинна *боятися*. Ніколи не повинна *боятися*. Єдине, що страх приносив мені — це удари, зменшення раціону і тортури. Ніхто не повинен бачити мене наляканою. Я з люттю поглянула на Сенатора.

Зустрівшись зі мною поглядом, він зацікавився від переляку. Сенатор відкрив рота, щоб заговорити знову, а потім затнувся і примружив зіниці, перш ніж відвести очі:

— Можливо, ви маєте рацію, — пробурмотів він. — Це видно по очах. Жорстокість. Люба, ти певна, що в нашому домі необхідне це жахливе створіння?

— Нині в кожній шановній родині є Діаболік. Наша дочка *не* буде єдиною незахищеною дитиною, — сказала Мати-Засновниця і повернулася до хазяїна загону. — Я хотіла б побачити, за що ми платимо гроші.

— Звичайно, — відповів хазяїн загону і розвернувся, щоб подати знак охоронцю. — Один зі співмешканців...

— Ні, — різко мовила Мати-Засновниця. — Ми маємо бути впевнені, тому привезли із собою трьох засуджених. Бій з ними буде достатньою перевіркою для цієї істоти.

Хазяїн посміхнувся.

— Так, звичайно, Вельмишановні Імпірінси. Обережність ніколи не завадить. Навколо так багато шахраїв-селекціонерів... Немезіда не розчарує вас.

Мати-Засновниця кивнула комусь поза межами мого поля зору. Очікувана небезпека набула матеріальних форм: до мого загону підвели трьох чоловіків.

Я знову притиснулася до силового поля вольєра, і спина завібрувала в такт поколюванням огорожі. У шлунку відкрився крижаний колодязь. Я вже знала, що буде далі. Це не перші люди, яких привели до мене в гості.

Помічники хазяїна загону зняли кайдани з чоловіків, а потім відключили силове поле огорожі, щоб заштовхнули їх всередину, перш ніж активувати його знову. Моє дихання пришвидшилося. Я не хотіла цього робити. Не хотіла.

— Що це? — запитав один із засуджених, переводячи погляд з мене на імпровізовану аудиторію.

— Хіба не очевидно? — Мати-Засновниця взяла Сенатора під руку і, змірявши його задоволеним поглядом, солодкоголосо мовила до в'язнів:

— Сюди вас привели скоєні вами злочини, але ви маєте можливість спокутувати свою провину прямо зараз. Вбийте це дитя, і мій чоловік дарує вам прощення.

Засуджені витріщилися на Сенатора, який байдуже повів рукою.

— Хай буде так, як каже моя дружина.

Один із чоловіків вилаявся.

— Я знаю, що це за істота. Хіба я схожий на дурня? Я й близько не підійду до цього створіння!

— Якщо ви цього не зробите, — відповіла Мати-Засновниця із посмішкою, — вас усіх стратять. Вбийте дитину.

Засуджені роздивилися мене, а потім здоровань, більший за усіх, зловісно посміхнувся.

— Це маленьке дівчисько. Я один впораюсь із нею. Іди-но сюди, дівчинко.

Він рушив до мене.

— Ви бажаєте крові, чи мені просто зламати їй шию?

— На ваш вибір, — сказала Мати-Засновниця.

Його впевненість підбадьорила інших і освітила обличчя засуджених полум'ям надії на омріяну свободу. Моє серце забилося об стінки грудної клітки. Я не мала змоги застерегти чоловіків. Навіть якби я це зробила, вони не послухали б мене. Їхній ватажок проголосив, що я просто дівчинка, тож тепер вони бачили перед собою лише дівча. Це було їхньою фатальною помилкою.

Здоровань недбало нахилився, щоб схопити мене. Рука чоловіка опинилася так близько, що я відчула запах його поту.

Запах привів у дію якийсь пусковий механізм у мені. Усе було як завжди: страх зник, розчинившись у хвилях гніву.

Мої зуби вп'ялися в його руку. Заюшила кров. Гаряча і мідна. Чоловік скрикнув і спробував відступити, але було запізно. Я схопила його зап'ястя і подалася вперед, викручуючи йому руку. Почувся тріск зв'язок. Я вдарила чоловіка ззаду по ногах, щоб повалити на землю. А потім перестрибнула через нього і приземлилася чоботами на його потилицю. Череп чоловіка розколовся.

Другий надміру сміливий чолов'яга теж підійшов до мене занадто близько. Свою помилку він зрозумів тільки тепер. Засуджений закричав від жаху, але втекти йому не вдалося. Я рухалася дуже швидко. Ударом долоні я вбила носовий хрящ чоловіка прямо йому в мозок.

Переступивши через два тіла, я рушила в бік третього засудженого — того, якому вистачило розуму остерегітися мене. Він скрикнув і відсахнувся, притиснувшись спиною до силового поля огорожі — так само, як я хвилину тому, коли ще не була розлюченою. Він підняв тремтячі руки. Його тіло здригалося від ридань.

— Будь ласка, не треба. Будь ласка, не вбивай мене, будь ласка, ні!

Ці слова змусили мене засумніватися.

Усе життя, усе своє свідоме життя я давала відсіч агресорам, вбивала, щоб уникнути смерті, вбивала, щоб не вбили мене. Але тільки раз до цього в мене просили пощади. Тоді я не знала, що робити. Тепер, стоячи перед чоловіком, який тремтів від страху, я знову розгубилася і залякла на місці. Як мені діяти далі?

— Немезідо.

Раптом я побачила перед собою Матір-Засновницю. Нас розділяло тільки силове поле загону.

— Вона зрозуміє мене, якщо я до неї заговорю? — запитала Імпірінс хазяїна загону.

— У них достатньо людських якостей для розуміння мови, — сказав хазяїн загону, — але вона не навчиться відповідати, доки машини не попрацюють над її мозком.

Мати-Засновниця кивнула і повернулася до мене.

— Ти вразила мене, Немезідо. Я хочу запитати тебе: ти хочеш залишитися тут? Чи ти хочеш мати власний дорогоцінний скарб, який будеш любити й захищати? Чи хочеш ти мати будинок із комфортом, про який ти навіть мріяти не могла?

Любов? Комфорт? Ці слова були мені невідомі. Я не знала, що вони означають, але тон її був переконливим і багатообіцяючим. Він лунав, немов мелодія в моїй голові, перекриваючи стогони переляканої людини.

Я не могла відірвати очей від пильного погляду Матері-Засновниця.

— Якщо ти бажаєш бути чимось більшим, ніж твариною в цьому сирому загоні, — сказала вона, — то доведи, що гідна служити родині Імпірінс. Покажи, що за потреби ти здатна виконувати накази. Вбий цього чоловіка!

Любов. Комфорт. Я не знала, що це таке, але бажала цього. Я матиму їх. Я підійшла до чоловіка і скрутила йому шию.

І тільки коли третій труп упав на підлогу біля моїх ніг, Мати-Засновниця посміхнулася.

Пізніше наглядач привів мене в лабораторію, де чекала маленька дівчинка. Мене закували в кайдани задля її безпеки: на руки й ноги надягли масивні залізні кільця, зовнішня оболонка яких була розпечена від електричних розрядів. Я не могла відірвати очей від цього дивного маленького створіння: мініатюрного і тремтливого, з темним волоссям й шкірою і носом, який ніколи раніше не ламали.

Я знала, що це було за створіння. Це була справжня дівчинка.

Я знала, тому що колись вбила подібну істоту.

Вона зробила крок уперед, підійшовши занадто близько до мене, і я загарчала на неї. Дівчинка відсахнулася.

— Вона ненавидить мене, — мовила дитина тремтливими губами.

— Немезіда тебе не ненавидить, — запевнив її лікар, перевіряючи міцність моїх кайданів. — Це лише манера поведінки Діаболіків на цьому етапі розвитку. Ззовні вони схожі на нас, але насправді не є людськими істотами, як ти і я. Це хижаки. Вони не знають що таке співчуття або доброта. Вони просто не здатні на це. Ось чому, коли вони стають старшими, ми вчимо їх, як слід поводитися в цивілізованому суспільстві. Підійди ближче, Сайдоніє.

Він поманив дівчинку пальцем. Сайдонія підійшла за ним до найближчого екрана комп'ютера.

— Бачиш? — запитав він.

Мені теж було видно зображення, але там для мене не було нічого цікавого. Я пробила достатньо черепів, щоб розпізнати зображення людського мозку.

— Це лобова кора головного мозку. — На хвилину лікар замовк і в погляді, який він кинув на дівчинку, промайнув страх. — Звичайно, я не досліджував цю ділянку особисто, але специфіка моєї роботи полягає в тому, щоб робити відкриття, спостерігаючи за машинами.

Брови Сайдонії поповзли вгору, ніби його слова її здивували.

Лікар знімає окуляри і поспіхом продовжив розповідати:

— Наскільки я розумію, машини збільшать цю частину її мозку. Значно збільшать. І Немезіда стане розумнішою. Вона навчиться говорити і мислити. Машини також розпочнуть процес єднання.

— І я їй сподобаюсь?

— Віднині вона стане твоїм найкращим другом.

— І вона більше не буде злитися? — прошепотіла Сайдонія.

— Ну, Діаболіки були створені агресивними. Але Немезіда не спрямовуватиме свою агресію на тебе. Ти будеш єдиною людиною в усьому світі, яку вона любить. А тому, хто спробує заподіяти тобі шкоду, варто остерігатися.

Сайдонія боязко посміхнулася.

— А тепер, люба, стань так, щоб вона тебе бачила. Зоровий контакт має вирішальне значення для процесу єднання.

Лікар поставив Сайдонію переді мною — на відстані, щоб я не змогла до неї дотягнутися. Ухилившись, коли я спробувала його вкусити, він прикріпив до мого черепа стимулятори. За мить вони почали дзижчати і гудіти.

Я відчула поколювання в мозку і перед очима застрибали зірочки.

Мої ненависть, потреба трошити, шматувати і нищити почали згасати.

Ще один легкий удар струму, потім іще один.

